

Arrest

nr. 305 649 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Zouhaier CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 april 2024.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing houdende een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen de bijlage 13septies diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 25 maart 2024 bleek uit nazicht van de Eurodac-databank dat verzoekers vingerafdrukken op 20 oktober 2021 werden geregistreerd in Spanje.

Op 29 maart 2024 richtte de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten.

Op 4 april 2024 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 304 376.

Op 12 april 2024 antwoordden de Spaanse autoriteiten dat hun verantwoordelijkheid is beëindigd op grond van artikel 19, lid 2 van de Dublin III-verordening.

Op 12 april 2024 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering naar zijn land van herkomst (bijlage 13septies) en een beslissing houdende een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), die beiden aan verzoeker werden ter kennis gebracht op 15 april 2024.

Op 19 april 2024 diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de bijlage 13septies van 12 april 2024. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Zuid op 22.03.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: M. C.*

voornaam: C.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: Onbepaald

nationaliteit: Cuba

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Zuid op 22.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop, te koop bieden of aanbieden van verdovende middelen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart aan PZ Zuid op 22.03.2024 niet naar zijn thuisland te kunnen omwille van politieke redenen, zonder verdere uitleg. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Cuba een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert op 22.03.2024 sinds 12 à 13 dagen in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Zuid op 22.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop, te koop bieden of aanbieden van verdovende middelen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert op 22.03.2024 sinds 12 à 13 dagen in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Zuid op 22.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop, te koop bieden of aanbieden van verdovende middelen. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan PZ Zuid op 22.03.2024 niet naar zijn thuisland te kunnen omwille van politieke redenen, zonder verdere uitleg. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Cuba een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert op 22.03.2024 sinds 12 à 13 dagen in België te verblijven, maar kan dit niet aantonen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij/zij zijn/haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Zuid op 22.03.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verkoop, te koop bieden of aanbieden van verdovende middelen.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich

aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding van 12 april 2024, die in de bestreden beslissing vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. De eerste cumulatieve voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. De tweede cumulatieve voorwaarde: een ernstig middel

3.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden omdat hij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de door hem ingeroepen vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze uitgebreid gemotiveerd is. Er wordt zowel verwezen naar de juridische grondslag van de bestreden beslissing, als naar de feitelijke omstandigheden die er aan ten grondslag liggen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om reden dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten enerzijds en om reden dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van verkoop, te koop aanbieden of aanbieden van verdovende middelen. Verzoeker betwist deze gronden niet. De Raad stelt – gelet op de stukken van het administratief dossier – dat de bestreden beslissing terecht op deze rechtsgronden is gesteund.

3.3.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn standpunt uiteen te zetten en zijn rechten te verdedigen.

Zo uit verzoeker hypothetische kritiek nopens zijn verhoor: *"Il est également important de souligner que le conseil du requérant n'a pas reçu d'information concernant la qualité de l'audition du requérant. Des incertitudes demeurent quant à la présence et l'efficacité de l'interprète lors de cette audition. Cette lacune est cruciale car une traduction inexacte ou l'absence de traduction peut fausser l'évaluation des risques encourus par le requérant en cas de renvoi à Cuba. Sans garantie d'une interprétation fidèle, il est impossible d'assurer que le requérant ait eu une opportunité juste et équitable de faire entendre ses craintes, privant ainsi son conseil de la possibilité de monter une défense adéquate."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal gehoord werd, met name op 22 maart 2024 door de politie en op 28 maart 2024 in het gesloten centrum. Verzoeker is bijgevolg wel degelijk in de mogelijkheid geweest om zijn standpunt uiteen te zetten. Uit het formulier hoorrecht van 22 maart 2024 blijkt dat hij bijstand heeft gekregen van een tolk. Waar verzoeker vragen stelt bij de kwaliteit van de vertolking, blijft hij steken in blote en hypothetische kritiek. Verzoeker toont nergens aan dat zijn verklaringen foutief zouden zijn vertaald en maakt dus niet aannemelijk dat hij in zijn belangen is geschaad. Nergens blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om naar behoren op een daadwerkelijke en nuttige manier zijn standpunt kenbaar te maken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoeker werpt tevens in zijn verzoekschrift op dat zijn advocaat niet op de hoogte was en er niet in geslaagd is om op zo korte termijn van de Dienst Vreemdelingenzaken informatie te verkrijgen over de precieze uitleg die verzoeker daadwerkelijk had gegeven over het risico van onmenselijke en vernederende behandeling waaraan hij zou worden blootgesteld indien hij naar Cuba zou worden teruggestuurd. Bijgevolg meent verzoeker dat zijn advocaat hem op dit essentiële punt niet naar behoren heeft kunnen verdedigen.

De Raad wijst er op dat verzoekers advocaat reeds op 1 april 2024 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend tegen de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 maart 2024 en bijgevolg op dat moment wel reeds de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier heeft gehad. Dienaangaande merkt de Raad ook nog op dat het verzoeker uiteraard mogelijk moet worden geacht om zijn advocaat omtrent zijn verklaringen op gedegen wijze te informeren. Aangenomen dat verzoeker ten overstaan van de Belgische autoriteiten oprechte verklaringen heeft afgelegd nopens het risico op onmenselijke of vernederende behandeling, is er geen enkel reden om aan te nemen dat verzoeker niet uit eigen beweging zijn advocaat hieromtrent zou kunnen informeren.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij in zijn rechten van verdediging werd benadeeld.

3.3.5. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM herinnert de Raad aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

In casu stelt de Raad vast dat er geen sprake is van ernstige en duidelijke redenen waarom verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Vooreerst kan uit de algemene informatie die verzoeker aanreikt in zijn verzoekschrift niet blijken dat de omstandigheden in Cuba van die aard zijn dat elke Cubaan die terugkeert naar Cuba aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet en bijgevolg dringt een verdere individuele beoordeling zich op en moet rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker.

In deze verklaart verzoeker zeer algemeen dat hij omwille van politieke redenen niet terug naar Cuba kan (formulier hoorrecht d.d. 22/03/2024, p. 2) en dat zijn familie tegen de Cubaanse revolutie is en hij vreest dat hij in de gevangenis zal belanden (formulier hoorrecht d.d. 28/03/2024, p. 2). Verzoekers verklaringen zijn uiterst summier, vaag en algemeen en betreffen louter blote beweringen. Er ligt verder geen enkel objectief en concreet element voor dat deze verklaringen enigszins staft of ondersteunt. In het verzoekschrift wordt louter verwezen naar algemene informatie zonder dat ook maar een begin van bewijs wordt aangereikt waaruit blijkt dat verzoeker behoorde tot de oppositie. Nu verzoeker zijn beweerd profiel als opposant niet aannemelijk maakt, toont hij dan ook niet aan dat hij omwille hiervan een risico loopt bij terugkeer naar Cuba.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt. Verder blijkt niet dat verweerder zijn onderzoeksplicht onder artikel 3 van het EVRM niet is nagekomen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd: *“Betrokkene verklaart aan PZ Zuid op 22.03.2024 niet naar zijn thuisland te kunnen omwille van politieke redenen, zonder verdere uitleg. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Cuba een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of*

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin prima facie aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 24 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Verzoeker acht artikel 24, lid 2 van de Dublin III-verordening geschonden omdat hij meent dat er geen rekening werd gehouden met het terugnameverzoek dat op 29 maart 2024 aan de Spaanse autoriteiten werd gericht waarover hij geen verdere info heeft gekregen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten op 12 april 2024 hebben geantwoord dat hun verantwoordelijkheid in het kader van de Dublin III-verordening is beëindigd op grond van artikel 19, lid 2 van deze verordening. Verzoeker valt bijgevolg niet langer onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening maar valt terug onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG) waardoor verweerder geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, op 12 april 2024 opnieuw een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering naar zijn land van herkomst (bijlage 13septies) en een beslissing houdende een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies) kon nemen. Verweerder handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoeker daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Een schending van artikel 24, lid 2 van de Dublin III-verordening kan dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

V. HOEFNAGELS